* * * * * * * * * *

Ольга Долгієр, *учителька української мови та літератури Одеського ліцею № 24*

Безцінний скарб

Дзвінким, грайливим, чистим джерелом
Б’є наша рідна українська мова!
Від неї завжди віє ніжністю й теплом.
Народу нашого це корінь і тверда основа!

Досить нелегким мови нашої був шлях,
Поки із паростка не піднялась вона у квітку!
Хоч плюндрував її москаль і польський лях,
Але ніхто не зміг загнати її в клітку!

Котляревський, Шевченко, Франко , Українка,-
Ці прізвища в пам’яті дзвінко звучать!
В становленні мови яскрава сторінка,
Яку не повинні ми всі забувать!

Ще постатей безліч історія знає,
Що славили мову і їм завдяки
Наша мова вкраїнська у світі лунає
І сяє перлиною довгі віки!

Тож цінімо той скарб, що від предків дістався!

Рідну мову плекайте й завжди бережіть!
Український народ, щоб народом зостався,
Ви мову вкраїнську у серці держіть!

Рідна мова

У сяйві сонячного світла
І в бездонній неба сині
Зародилась і розквітла
Славна мова України.

Славна мова, ніби пісня,
Вона лине звідусюди!
З моря часу крізь століття,
Ви гордіться нею, люди!

Бо це предків наших мова,
Мова гетьмана Богдана…
України це основа,
Вона Богом всім нам дана!

****

***Антоніна Ліпінська**, учителька української мови*
та літератури Одеського ліцею № 63

Слово рідне

Слово рідне, святе і величне,
Полум’яно звучиш ти в піснях,

Славою діда карбоване
Лунко ти ллєшся в вустах.

Від ніжної пісні матусі
До огненних слів дідуся
У тобі – історія людства,
У тобі – мій зболений шлях.

З тобою ішли патріоти,
Залізом торуючи шлях,
Тобою кидались вороже,
Хто грів у груднині орлят.

Пророче, правдиве і вічне,
Ти вистоїш на терезах,
Бо маєш співців із граніту,
Гордих і грізних в боях.

Ти будеш іскритися, слово,
І буде безсмертним твій шлях,
Бо ти клекотиш у просторах
Під стягом незламних держав.

І я простелюся барвінком,
Калиною вкрию твій шлях,
Вінок із лаванди й фіалок
Сплету на родючих полях.

І дзвінко, чарівно й барвисто,
Чистіше від мами сльози,
Заточене духом свободи
Огнисто сіятимеш ти.

***Оксана Андрощук**, учителька української мови*
та літератури Одеського ліцею № 3

Моя мова

Материнська, мелодійна мово!
Малинова, макова, медова!
Можеш місяцево майоріти,
Музикою можеш ти маїти.

Могутнім монологом манячіти,
Магією мальви мерехтіти!
Молитвою можеш мислити,
Мелодією мило мжичити,
Могуттю можеш метляти,
Милозвучністю можеш мигати!

Моя медункова мово!
Мирним, Малишком мальована,
Могутня, мрійлива, модерна
Моєму народу дарована!

Розмовляй українською, друже!

Розмовляй зі мною українською,
Рідною, веселою, сумною.
Говори зі мною материнською,
Чистою, прозорою, святою.

Викохану полем і лісами,
Виплакану морем і річками,
Вишиту різними нитками,
Виборену дідами-козаками.

Солов'їна, рідна, калинова,
Співуча, лагідна, медова,
Дзвінкоголоса, щира, світанкова,
Чиста, жива, казкова.
Барвиста, мелодійна, колискова –
Це моя українська мова!

Розмовляй українською, друже!
Нехай вона сяє стожарами:
Над океанами, материками,
Над планетами і зірками!

****

Тетяна Цимбал*, учителька української мови*
та літератури Одеського ліцею № 16

Рідне слово

Мовно-фіолетово, мовно-барвінково
Стелиться веселкою наше рідне слово.
Потічками-стрічками, виплекане впісні,
Ген за гори річкою мерехтить барвисто.

Розсипає зоречки, стіжечки-слова,
Ллється колисковою мова, бо жива!
До Говерли тягнеться слів тих потічок,
Розплітає-сиплнться із вершин клубок.

Синевир всміхається на вкраїнське слово,
І бурхливо піниться Шипіт десь у горах,
Мова простилається, полонить простори,
Зоряно-веселково в'ється наше слово.

Збережімо пісню, казку ту барвисту,
Зорепадом-градом хай впаде врочисто
На простори наші українське слово,
Хай живе-вирує моя рідна мова!

****

Інна Шумовецька, *учителька української мови*
та літератури Одеського ліцею «Фонтанський»

Мов веселка, вишиванка

Мов веселка, вишиванка,
Кольорами виграє…
Вечори в ній і світанки.
І усе життя моє…

Ось і чорне, і червоне
У сплетінні сіється…
То близьке, а то бездонне,
Як у житті діється.

А ось ромби і зигзаги –
Чисте поле, дощ рясний.
В холод - сонячна наснага,
В спеку – затінок густий.

Ще у нашій вишиванці
Живе пісня, як душа.
Стіжок ніби роса вранці,
Ніжна мова, запашна.

Пахне колосом і сонцем,
Цвітом вишні і калини…
Ось неначе у віконці –
Щира посмішка дівчини.

Всьому місце є у взорі:
І печалі, світлу, сяйву.

Як на небі – темінь й зорі,
Так усе в житті сприймаймо.

Вишиванка – захист Божий,
від злоока оберіг.
Від недуги допоможе,
Не забудьте ж свій поріг.

Свою мову, пісню, хату,
Настанови, рідний край.
Коли серцю труднувато,
Вишиванку надягай!

Коли стогне Україна,
Не забудь молитву дужу.
Матір, хліб святий, родина –
Вишиванки код, мій друже!

Дейнега Наталя, *учителька української мови та літератури Одеського ліцею № 80*

Рідна мова

Мелодійна, калинова,
Незабутня і свята,
Моя рідна, барвінкова,
Промениста, золота.
Ти даруєш щастя, радість,
Сум, надію, каяття!

Переможеш злобу, заздрість,
Ти зі мною все життя.
Українська моя мово,
Кращої я не знайду!
Ти чаруєш кожним словом!
Я до тебе завжди йду,
Щоб вклонитися низенько
За казку тата на зорі,
За колискову ніжну неньки
І пісню дружню на дворі.
За справжнє «я тебе кохаю»
І перше «мама» від дитя.
Ніколи й нізащо не проміняю,
Бо українська мова – це життя!
….

Анісімова Світлана, *учителька української мови та літератури Одеського ліцею № 15*

Слова...які вони різні

Слова…, які вони різні…
М'які, ласкаві…і грізні!
Словом можна любити,
А можна надію «вбити».

Словом можна сміятись,
А можна гірко ридати…
Можна підтримати друга,
І ворога покарати.

Є слово, щоб рану загоїти,
Щоб віру в серце вселити!
А є таке, щоб дошкулити
І мрії дощенту розбити.

Слова…, які вони різні…
Та ти їх сам вибираєш!
Або даєш комусь крила,
Або ти їх підтинаєш.

Або несеш комусь радість,
Надію, щастя, кохання!
Або гіркоту, сум, образи,
Безвихідь, розчарування.

Тож ти візьми рідне слово!
Зігрій своєю любов'ю!
Нехай воно буде добрим,
Наповнить весь світ добротою.

Марченко Катерина, *учителька української мови*
та літератури Одеської гімназії № 11

О мово рідна

О мово рідна – Божа благодать!
І найцінніший дар твій – рідне слово.

Тебе ніщо не здатне поховать,
Ти невловимо звучиш по видноколах.

Ми чуємо тебе у співах солов'їв,
У шумі вітру, що в степах гуляє,
У горах, у поліському гомоні лісів,
Під кроною калини, у луні густого гаю.

Ти віками линеш від Чумацького Шляху
До землі, де предки, борці за тебе, спочивають,
Наповнюючи піснею дзвінкою до краю
Душі українців, що тебе плекають.

Клянемося тебе любити, мово,
Берегти кожне із зерен твоїх слів.
Нестимо свічку, що затуля долоня,
Із гідністю в майбутнє і сучасний світ!

Кабацюра Микола, *учень Одеського ліцею № 62*

Я з Одеси, і говорю українською

Я з Одеси, де чайки кричать над морями,
Де пахне сіллю й теплими вітрами.
Тут хвиля співає, тут небо ясне,
І слово «дякую» звучить голосне!

Я люблю, як говорить моя Україна –

Так дзвінко, як море у час приливу.

У кожнім «будь ласка», у кожнім «привіт»

Живе моє серце, живе мій світ

Степанова Валерія, учениця Одеського ліцею № 16

Рідна мова

Українська мова – неньчина промова,

І одвічне слово – предків заповіт!

Розквітай у пісні ніжно-колисково,

Звеселяй нащадків – зоряну блакить.

Хай звучить і далі солов'їна мова,

В'ється над віками кришталевий дзвін,

Зорепадом- градом, чистими тонами

Стелиться медвяно її переспів!

Буду шанувати мову українську,

Калиново-мальвову, ніжну, чарівну.

Пронесу роками пісню материнську

І звеличу слово, бо я ним живу!

Юрченко Софія, учениця Одеського ліцею «Гармонія»

Рідне слово

Слово рідне! Наче птах,

Ти летиш над нами стрімко.
Як грози весняний марш,
Б’єш у бубни сильно й грізно.
Шелестиш колоссям нив,
Вітром зносиш з нив на небо,
Весняним дощем дзвениш,
Сонцем палиш, бо нам треба
Твого Грізного меча,
Твого лагідного слова,
І батьківського плеча,
І тебе, правічно мово!

Карпалова Дар’я, учениця Одеського ліцею № 13

У мові дух народу!

До мови тихо серце плине,
Як пілігрим у бурхливі дні.
Стрілою в далечінь думка полине
У рідні батьківські краї.
Душею відчуваю слово,
Що з ненькою прийшло у сні.
Воно звучить так ніжно і грайливо,
Немов світанок навесні.
Мово рідна, моє коріння,
Для роду – сховище надій.
Із сонцем сієш ти проміння,
Для душ людських – початок мрій.
О мово, будь зброєю моєю,

Розбий дощенту ворожу лють.

Пройдемо випробувань алею,

Продовжимо нащадків путь.

Макогін Михайло, учень Одеського ліцею «Фонтанський»

Моїй мові

Я мову свою бережу, захищаю.

Як дівчину гарну я вірно кохаю.

Хай слово живе, прикрашає життя,

Намисто калини – це мова моя!

Вона, як веселка, така кольорова.

Як м’ята пахуча, роса світанкова.

Джерельна водиця, пахуча хлібина.

Мова – це пісня і сонячна днина.

Мово моя, дзвінка пісня пташина,

Ніжна троянда і трель солов’їна.

Шепіт колосся, моя колискова,

Яблуні цвіт ти, моя рідна мово!

Кіра Суязова, учениця Одеського ліцею № 50

Срібні дзвіночки рідної мови

Є слова великі і важливі,

Є маленькі – теплі та прості:

Мамочко, матусенько рідненька,

Сонечко, серденько, прости…

Є стежинка, квіточка, хмаринка,

Рученьки, долоньки, соловей,

Українська мова, мов намисто,

Із маленьких лагідних речей.

Не дитина – донечка, синочок,

Не зоря, а зіронька ясна.

Не земля – землиця, не садочок,

А маленька казка чарівна.

Мова наша вміє приголубити,

Навіть слово ніжністю сповить,

Бо коли по-справжньому ми любимо –

Хочеться ласкаво говорить.

Мамо, Україно, Рідна мово,

Скільки ніжності у ваших іменах!

Хай моє маленьке срібне слово

Задзвенить любов'ю на вустах.

- Комунальна установа «Одеський центр професійного розвитку педагогічних працівників» дякує учасникам проєкту, висловлює сподівання на співпрацю й бажає нових творчих здобутків.

У наступних випусках онлайн-журналу «Поетичні струни єдності» продовжимо публікацію художніх творів та познайомимо читачів з талановитими молодими одеситами та творчими вчителями.